

Sygn. akt IX **Ka 660/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Iwona Konopka**

Protokolant: Marta Banach

przy udziale prokuratora Andrzeja Józwicka

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2020 r.

sprawy **M. C. (1) ur. (...) w W., córki T. i B. oskarżonej z art. 278 § 1 kk**

M. K. (1) ur. (...) w B., syna Z. i J. oskarżonego z art. 278 § 1 kk

M. K. (2) ur. (...) w P., córki W. i E.

oskarżonej z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie

z dnia 25 czerwca 2020 r., sygnatura akt III K 678/17

orzeka:

1. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. D., adw. R. K. i adw. D. D. kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych, powiększone o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonej M. C. (1), oskarżonemu M. K. (1) i oskarżonej M. K. (2) z urzędu w instancji odwoławczej;
3. zwalnia każdego z oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, w tym opłaty, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 660/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. III K 678/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonej M. C. (1):</p> <ul style="list-style-type: none"> - obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k. art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. (niezasadny), - błąd w ustaleniach faktycznych (niezasadny); <p>Apelacja obrońcy oskarżonej M. K. (2):</p> <ul style="list-style-type: none"> -rażącej niewspółmierności kary (niezasadny), -naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 627 k.p.k. (niezasadny); <p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. K. (1):</p> <ul style="list-style-type: none"> -rażącej niewspółmierności kary (niezasadny). 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonej M. C. (1) podnieść trzeba, że zarzut obrazy</p>		

prawa procesowego skonstruowany był wadliwie. Wielokrotnie i powszechnie podkreśla się zarówno w orzecznictwie jak i wypowiedziach doktryny, że z uwagi na charakter norm wynikających z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., które wykluczają się wzajemnie, nie można łącznie powołać ich w ramach jednego zarzutu. Zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Kluczowym jest tutaj zwrot „niedające się usunąć”, który wyraźnie wskazuje, że zastosowanie wynikającej z tego przepisu reguły możliwe jest tylko wtedy, gdy po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego oraz prawidłowo dokonanej ocenie dowodów (a więc m.in. w zgodzie z art. 7 k.p.k.), nadal w sprawie pozostają kwestie niewyjaśnione i brak jest środków dowodowych, które mogą owe wątpliwości usunąć. Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. możliwe jest zatem wyłącznie wtedy gdyby Sąd orzekający dopatrył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Tymczasem skarżący podnosząc równocześnie zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. kwestionuje także wcześniejszy etap postępowania dowodowego. Niezależnie od powyższego wskazać trzeba, że art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy tylko wątpliwości o charakterze obiektywnym, nie zaś takich które wynikają z subiektywnego przekonania strony skarżącej. Ponadto sposób sformułowania zarzutu z art. 5 § 2 k.p.k. wskazuje, że skarżący całkowicie błędnie odczytuje cel tego przepisu oraz sytuacje, w których ma on zastosowanie. W przypadku

sprzeczności, wynikających z materiału dowodowego, powinny one być usuwane przy wykorzystaniu prawidłowej oceny dowodów, tj. zgodnej z zasadami logiki, doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy. Art. 5 § 2 k.p.k. nie kreuje obowiązku rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości na korzyść oskarżonego, a jedynie takich, których usunąć się nie da.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 7 k.p.k. Podkreślenia wymaga, że skarżący, w celu wykazania słuszności tak sformułowanego zarzutu, obowiązany jest wskazać na konkretne uchybienia, które świadczą o tym, że oceniając materiał dowodowy Sąd orzekający naruszył zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego czy też wskazań wiedzy. Skarżący nie sprostął temu wymogowi, zaś jego twierdzenia mają charakter dowolnej i nieuprawnionej polemiki. Podnieść trzeba, że wnikliwa analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż w toku przewodu sądowego Sąd I instancji ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich skrupulatnej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej swobodnej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów w zakresie winy i sprawstwa oskarżonej. Argumentacja Sądu orzekającego w tym przedmiocie jest wynikiem dogłębnej analizy treści każdego dowodu na tle całokształtu okoliczności sprawy, jest logiczna i spójna oraz została wyczerpująco umotywowana w pisemnym uzasadnieniu, w którym Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej

mierze oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. Wskazać przy tym należy, że Sąd odwoławczy nie stwierdził, aby Sąd orzekający naruszył zasadę obiektywizmu procesowego, o jakiej mowa w art. 4 k.p.k. Obowiązkiem Przewodniczącego składu orzekającego, zgodnie z art. 366 §1 k.p.k. jest wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, a ewentualne naruszenie wymogu określonego w powołanym przepisie musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc przez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. W świetle zarzutów wywiedzionej apelacji rozważenia więc wymagało, czy niewyjaśnienie danej okoliczności mogło mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to te ustalenia mogłyby być inne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13.09.2007 r., II AKa 105/07, Prok. i Pr.- wkł. 2008/7-8/53). W realiach przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu odwoławczego nie doszło po stronie Sądu orzekającego do obrazu tych przepisów postępowania, które regulują zasady oceny materiału dowodowego, co sprawiło, że poczynione w następstwie takiej oceny ustalenia faktyczne są prawidłowe i zasługiwały na uwzględnienie.

Niezasadnie skarżący podnosił także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku może stanowić tylko całość okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do jego naruszenia może zatem dojść w sytuacji gdyby Sąd w swoich ustaleniach pominął dowód / dowody, które zostały ujawnione lub też oparł się na dowodach,

które ujawnione na rozprawie nie zostały. Skarżący nie wskazuje, aby którakolwiek z tych okoliczności zaszła w niniejszej sprawie.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów wskazanych w apelacji nie sposób podzielić argumentacji obrońcy oskarżonej M. C.. Zaznaczenia wymaga, że faktycznie w momencie zatrzymania pozostałych oskarżonych w sprawie – przy pojeździe zarejestrowanym na oskarżoną M. C. – oskarżona M. C. nie była obecna, a wykonujący na miejscu zatrzymania funkcjonariusz policji M. S. skontaktował się telefonicznie z oskarżoną, która następnie przybyła na komisariat policji. W ocenie Sądu odwoławczego ta podkreślana przez obrońcę okoliczność, w świetle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie prawidłowo ocenionych przez Sąd Rejonowy, nie oznacza, że oskarżona w momencie zaboru ubrań ze sklepu (...) znajdowała się poza galerią handlową – i zgodnie ze swoimi wyjaśnieniami była w domu z powodu złego samopoczucia. Tym samym nie sposób przyjąć, że oskarżona M. C. nie była świadoma, że osoby zatrzymane na parkingu podziemnym przy jej pojeździe dokonali kradzieży ubrań w sklepie (...) i nie dokonała tego czynu współdziałając z nimi. O powyższym nie świadczy także zapis monitoringu z tego sklepu, na którym zarejestrowano zachowanie pozostałych oskarżonych, tj. M. K. (2) i M. K. (3), którzy ewidentnie dokonywali zaboru ubrań ze sklepu (...), a nadto zostali rozpoznani przez pracownika sklepu świadka D. Z.. Zaznaczenia wymaga, że wszystkie te okoliczności zostały uwzględnione przez Sąd Rejonowy przy ocenie dowodów

i ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie. Prawdłowo Sąd Rejonowy ustalił winę i współsprawstwo oskarżonej w zakresie czynu przypisanego jej w punkcie I. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że wszyscy oskarżeni przyjechali do centrum handlowego pojazdem należącym do oskarżonej. Jak wynika z protokołów zatrzymania rzeczy (k. 13-15, 25-26) funkcjonariusze policji ujawnili przy współoskarżonych torby, zabezpieczone aluminium, w których znajdowały się skradzione rzeczy ze sklepu (...). Niewątpliwie torby te mieli przy sobie, kiedy wraz z oskarżoną M. C. jechali wspólnie do centrum handlowego. Zaznaczenia wymaga, że z protokołu przeszukania samochodu (k. 27-28) wynika, że w pojeździe tym także znajdowały się skradzione ubrania, które wcześniej, tj. przed interwencją funkcjonariuszy policji, zostały do samochodu włożone. Podnoszona przez obrońcę okoliczność, iż przy czynności przeszukania pojazdu obecny był pasierb oskarżonej M. C., który dysponował kluczami do jej pojazdu, nie jest okolicznością wystarczającą do uwolnienia oskarżonej od odpowiedzialności za przypisany jej czyn. Słusznie bowiem Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że oskarżona miała świadomość, w jakim celu wszystkie osoby udają się do centrum handlowego z tego powodu, że współoskarżeni byli wyposażeni w torby aluminiowe, które służą to tego, aby nie doszło do uaktywnienia klipsów zabezpieczających podczas opuszczania sklepu ze skradzionym towarem. Jest to wiedza na tyle powszechna i oczywista, że nie wymaga wykazywania, czy oskarżona M. C., która jechała z pozostałymi współoskarżonymi

do centrum handlowego miała wiedzę, do czego posiadane torby będą służyć. Dodatkowo zaznaczenia wymaga, że część skradzionych ubrań znalazła się w pojeździe pokrzywdzonej, zanim doszło do interwencji policji, a zatem zasady logicznego rozumowania wskazują, że także miała wiedzę, skąd rzeczy te pochodzą, tym bardziej, że zaopatrzone były w klipsy zabezpieczające przed kradzieżą. Dodatkowo zaznaczenia wymaga, że nieobecność oskarżonej podczas interwencji policji przy własnym samochodzie i posiadanie kluczyków do niego przez pasierb oskarżonej nie oznacza, że nie miała świadomości, że osoby, z którymi przyjechała do centrum handlowego zamierzają dokonać kradzieży ze sklepu i że z nimi nie współdziałała w zakresie dokonania kradzieży. W świetle tej okoliczności wyjaśnienia oskarżonej na wiarę nie zasługują. Zupełnie bowiem nielogicznym pozostaje, że oskarżona gdyby była zmuszona udać się do domu z powodu konieczności zażycia leków nie korzystała z własnego pojazdu, a udała się do domu komunikacją miejską, czy nawet taksówką. W pierwszym przypadku byłoby to nielogiczne z powodu ewidentnej straty czasu, w sytuacji gdy oskarżona miała własny samochód. Nawet gdyby stan zdrowia nie pozwalał oskarżonej na prowadzenie pojazdu, to bez wątpienia do domu celem zażycia leków mógł ją zawieźć pasierb, skoro i tak miał w dyspozycji kluczyki do samochodu. W drugim przypadku pojechanie do domu taksówką niewątpliwie nie byłoby racjonalne z powodu konieczności uiszczenia kosztów przejazdu w sytuacji gdy samochód oskarżonej stał na parkingu. Gdyby zatem oskarżona faktycznie nie miała świadomości, że osoby,

z którymi przyjechała w istocie dokonują kradzieży rzeczy ze sklepu niewątpliwie w takim nagłym przypadku udałaby się do domu własnym pojazdem, ewentualnie poprosiła o pomoc pasierba, gdyż tego rodzaju zachowanie wynika z zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy zatem prawidłowo ocenił wyjaśnienia oskarżonej w powiązaniu z pozostałymi dowodami ujawnionymi w toku przewodu sądowego, w tym także wyjaśnieniami współsprawców. Zaznaczenia wymaga, że z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów powszechnych wynika, że istotą współsprawstwa jest współdziałanie dwóch lub więcej osób oparte na porozumieniu, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion określonego czynu przestępnego. To porozumienie się jest tym szczególnym elementem podmiotowym, który zespalając zachowania poszczególnych osób, pozwala przypisać każdej z nich i tę akcję sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca w popełnieniu przestępstwa. Poprzez zawarcie porozumienia następuje podział ról pomiędzy współsprawcami, a przynajmniej uzgodnienie mniej lub bardziej szczegółowych ich zachowań. Współsprawcy muszą mieć świadomość i wolę wspólnej działalności. Powyższe oznacza, że to, że oskarżona nie została zarejestrowana na zapisie monitoringu jako osoba dokonująca fizycznie kradzieży ubrań ze sklepu, nie oznacza, że nie można jej przypisać współsprawstwa w zakresie dokonania tego czynu. Oskarżona bowiem z pozostałymi osobami przybyła do centrum handlowego celem

właśnie dokonania kradzieży, mając tego świadomość. Sam fakt jej nieobecności podczas podjęcia interwencji i niezarejestrowanie jej osoby na monitoringu nie stanowi żadnej podstawy do uwolnienia oskarżonej za przypisany jej czyn. Wskazane powyżej okoliczności, na które również powołał się Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku prowadzą do wniosku, że oskarżona dopuściła się popełnienia tego czynu, działając wspólnie i w porozumieniu.

Odnosząc się do zarzutów wskazanych w apelacjach obrońców oskarżonych M. K. (2) i M. K. (1) sprowadzają się one do zakwestionowania wysokości orzeczonych wobec oskarżonych kar. Zaznaczenia wymaga, że z rażąco niewspółmierną karą mamy do czynienia tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (np. wyrok SN z dnia 2.02.1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6).
Analiza treści zarzutów obydwu

apelacji jednoznacznie wskazuje, iż skarżący kwestionują wysokość orzeczonych wobec oskarżonej M. K. (2) i oskarżonego M. K. (1) odpowiednio kary 10 miesięcy ograniczenia wolności i kary 8 miesięcy pozbawienia wolności. Odnosząc się do wymiaru kar orzeczonych wobec oskarżonych, należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał oceny popełnionego przez tych oskarżonych czynu w perspektywie dyrektyw wymiaru kary z art. 53 k.k., w sposób wnikliwy i, w ocenie Sądu Okręgowego, poprawny, przeanalizował wszystkie okoliczności łagodzące, w szczególności fakt, iż pokrzywdzony mienie odzyskał w całości, a także obciążające: stopień winy oraz społecznej szkodliwości czynu, jak również udział i motywację oskarżonych oraz ich uprzednią wielokrotną karalność. Sąd orzekający słusznie wskazał na wysoki stopień szkodliwości czynu, którego dopuścili się oskarżeni, w szczególności miał na uwadze okoliczność, iż oskarżeni dopuścili się czynu, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, a także że działali z premedytacją, decydując się na kradzież rzeczy ze sklepu celem osiągnięcia korzyści majątkowej, zamiast wejść w ich posiadanie w sposób legalny. Słusznie przy tym Sąd Rejonowy zauważył, że oskarżeni w każdej chwili mieli możliwość podjęcia decyzji o odstąpieniu od dokonania czynu, czego nie uczynili. Zauważyć należy, że decyzja o dokonaniu kradzieży została przez oskarżonych wcześniej zaplanowana, skoro byli wyposażeni w odpowiednie torby, a na miejsce zdarzenia przybyli samochodem. Biorąc pod uwagę powyższe nie sposób uznać, że odzyskanie

towaru przez pokrzywdzonego przemawia za wymierzeniem kar łagodniejszych. Podkreślenia wymaga, że Sąd Rejonowy wziął wskazaną okoliczność pod uwagę, co wyraźnie zaznaczył w pisemnych motywach wyroku. Wskazać należy, że wymiar kary w odniesieniu do czynu popełnionego przez oskarżonych nie może mieć charakteru symbolicznego i powinien odpowiadać dyrektywom prewencji ogólnej oraz szczególnej, jak celom zapobiegawczym i wychowawczym. Kara zawsze stanowi dolegliwość, nie można jednak uznać, że wymierzone przez Sąd Rejonowy kary wobec oskarżonych są znacząco dotkliwe. Fakt, iż oskarżeni dokonali przypisanego im czyn zabronionego w sposób zaplanowany i przemyślany wskazuje na ich demoralizację i lekceważenie norm porządku prawnego. Uprzednia karalność oskarżonych, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, stanowiła niewątpliwie okoliczność obciążającą, która wpłynęła na wymiar orzeczonych kar. Wobec powyższego wymierzonych oskarżonym kar w żadnej mierze nie można uznać za nadmiernie surowych. Kary wymierzone za czyn, jakiego dopuścili się oskarżeni powinny być adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów. Kary wymierzone oskarżonym spełniają swoje cele, są sprawiedliwe i wyważone. W ocenie Sądu odwoławczego wymierzone kary spełniają cele prewencji indywidualnej i generalnej i nie można ich uznać za rażąco surowe i przynoszące oskarżonym nadmierną dolegliwość, a tym samym niewspółmierne.

Odnosząc się do zarzutu z punktu 2 apelacji obrońcy oskarżonej M. K. (2) należało stwierdzić, iż Sąd Rejonowy prawidłowo jedynie częściowo obciążył oskarżoną kosztami postępowania oraz opłatą, zwalniając z ponoszenia kosztów sądowych w pozostałym zakresie. Istotnie przy tym Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku nie odniósł się do wskazanego rozstrzygnięcia. Zaznaczenia wymaga, że zasadą jest - zgodnie z treścią art. 627 k.p.k., że od skazanego z oskarżenia publicznego zasądza się na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe. Natomiast w myśl art. 624 § 1 k.p.k. Sąd może zwolnić oskarżonego od zapłaty w całości lub części od kosztów sądowych z uwagi na jego ciężką sytuację majątkową lub rodzinną lub ze względów słuszności. Zważyć trzeba, że oskarżona jest osobą niepracującą, nie osiągającą dochodów, jednak brak jest przeciwwskazań zdrowotnych do podjęcia przez nią pracy, choćby w niepełnym wymiarze. Oskarżona wprawdzie podała, że opiekuje się mężem, który jest niepełnosprawny, jednak wydaje się – biorąc pod uwagę możliwość dokonania czynu zabronionego wraz z M. K. – że podjęcie pracy przez oskarżoną nie jest niemożliwe. Wobec powyższego, Sąd Rejonowy słusznie częściowo obciążył oskarżoną kosztami sądowymi i opłatą, a zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych w pozostałej wysokości. Zważyć trzeba, że wysokość zasądzonych kosztów sądowych i opłaty nie jest znaczna, a oskarżona jest w stanie uiścić tę kwotę, podejmując choćby prace fizyczne. Sam fakt orzeczenia wobec oskarżonej kary ograniczenia wolności nie

<p>przemawia za zwolnieniem od ponoszenia kosztów sądowych w całości.</p> <p>Mając na względzie wszystkie wskazane okoliczności Sąd Okręgowy, dzieląc w całości argumentację przedstawioną przez Sąd I instancji, nie znalazł podstaw do uwzględnienia żadnej z apelacji i utrzymał wyrok w mocy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonej M. C.:</p> <p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (niezasadny);</p> <p>Apelacja oskarżonej M. K. (2):</p> <p>- o zmianę wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej (niezasadny);</p> <p>Apelacja oskarżonego M. K. (1):</p> <p>-o zmianę wyroku i orzeczenie kary łagodniejszej (niezasadny).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy oskarżonej M. C. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej nie zasługiwał na uwzględnienie z powodów wskazanych w punkcie 3 sekcja „zarzut” formularza uzasadnienia. Z racji brzmienia art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. brak było podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>W odniesieniu do wniosków zawartych w apelacjach obrońców</p>		

oskarżonych M. K. i M. K. wnioski nie były zasadne, zważywszy na argumentację zawartą w punkcie 3 sekcja „zarzut” formularza uzasadnienia.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkt I, IV, V, VI	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W ocenie Sądu odwoławczego, wywiedzione w niniejszej sprawie apelacje były niezasadne, zaś orzeczenie Sądu Rejonowego należało uznać za trafne. Szczegółowe odniesienie do przyczyn utrzymania wyroku w mocy zostało zawarte w punkcie 3 formularza uzasadnienia. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym z urzędu istnienia podstaw do uchylecia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia (tj. istnienia przesłanek wskazanych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.).	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2,3	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 3 i 17 ust.1 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził na rzecz obrońców oskarżonych kwoty po 420 zł powiększone o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w instancji odwoławczej.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd odwoławczy uwzględniając zasadę słuszności zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. C. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, IV, V, VI wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 678/17
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. K. (5)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, IV, V, VI wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 678/17
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. K. (6)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkt I, IV, V, VI wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt III K 678/17
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana